

Generalități

Nu e un secret pentru nimeni faptul că perioada 2009-2013 la care se referă **Raportul** a fost una din cele mai dificile din întreaga istorie a USR. În primul rând, sub aspect financiar. Ca urmare a crizei, desigur, la care s-au adăugat alți factori mai mult sau mai puțin aleatorii. Vom reveni ceva mai jos cu precizările necesare. Cu mari eforturi, echipa de conducere a reușit să echilibreze situația. Când scriu aceste rânduri, USR și-a achitat toate datoriile – la bugetul de stat, la furnizori, utilități, precum și datoriile restante după falimentul SC Queens SRL - și e capabilă să susțină cea mai mare parte a proiectelor și programelor angajate, precum și cheltuielile curente, salarii, întreținere și altele.

După cum se știe, la capătul unui șir de procese, USR a pierdut sediul central din Casa Monteoru, retrocedat proprietarilor de drept. A curs multă cerneală pe această temă, unii din colegii noștri, chiar membri în Consiliu, dovedind neînțelegerea faptului că o hotărîre judecătorească se cuvine respectată și, mai rău, acuzând actuala conducere că n-a făcut nimic ca să păstreze sediul. Nu e momentul să intru în detalii, care sunt îndeobște cunoscute, dar câteva precizări merită să fie făcute. Casa Monteoru era, în timpul procesului, proprietatea Primăriei Generale a Capitalei, care o dăduse în folosință USR pe 49 de ani. Anularea donației din 1948-1949 a fost urmarea unui proces, dubios procedural, intentat în 2006 de urmașii foștilor proprietari statului român, care a fost reprezentat în instanță de Ministerul de Finanțe. La proces, USR n-a luat parte, nefiind informată, după cum n-a fost informată, decât trei ani mai târziu, nici Primăria Generală, proprietarul de drept. Deși toate actele se aflau în posesia ei și era beneficiar principal, USR a reușit cu greu să fie acceptată parte activă în procesele care au urmat. Efortul financiar presupus de proces a fost destul de mare și a afectat grav bugetul USR, diminuat deja la un prag critic. Pe scurt, tot ce se putea face s-a făcut. Restul e...literatură. Tot răul fiind, cum se spune, spre bine, noul sediu ținând de Casa Vernescu este suficient ca spațiu, funcțional și implicând cheltuieli de întreținere mai mici. Despărțirea de Casa Monteoru a fost dureroasă mai degrabă sub raport simbolic. Noul sediu din Casa Vernescu fusese renovat pe cheltuiala SC QUEENS SRL, printr-un contract separat, nu cu mult timp înaintea falimentului firmei, după 18 ani de colaborare fără fisură cu USR. Aș adăuga și faptul că USR păstrează o relație civilizată cu noii-vechii proprietari ai Casei Monteoru, care, dovadă, ne-au pus la dispoziție Sala Oglinzilor cu ocazia festivității de decernare a premiilor din 10 iunie și ne-au lansat invitația de a organiza și alte manifestări în fostul nostru sediu. În același plan simbolic la care ne-am referit, oferta își are semnificația ei.

Criza ne-a obligat și la raționalizarea cheltuielilor. Am redus formatul Consiliului și al Comitetului Director, precum și al Comitetelor de Filială, am desființat un post de vicepreședinte, am tăiat două din cele trei indemnizații de conducere, a Președintelui și a Prim-vicepreședintelui, ca și indemnizațiile Președinților de Filiale. Am atras fonduri extrabugetare ca să nu trebuiască să reducem salariile personalului administrativ și economico-financiar cu mai mult de 10%. Am renunțat la mai multe posturi de portari, introducând un sistem electronic la intrare în sediu. Și așa mai departe. Conducerea USR a atras, în mandatul 2009-2013, fonduri în sumă totală de 5.237.744 lei (1.163.944 euro), altele decât cele care provin din sursele interne obișnuite, taxa de timbru sau chiriile de la Casa Vernescu și de la hotelul "Unique". Unele dintre aceste măsuri implicau amendarea Statutului.

Pe 12 martie 2013, Consiliul a dezbătut și adoptat prin vot, în virtutea articolului 25 din Statutul în vigoare la acea dată, amendamentele propuse. Prin încheierea din 17 aprilie 2013, Judecătoria Sectorului 1 București a luat act de modificări și a dispus înregistrarea acestora în

Registrul Special aflat la grefa Judecătorei Sectorului 1 București, ceea ce înseamnă intrarea în vigoare a Statutului amendat. Prima consecință importantă este modalitatea de funcționare a alegerilor din toamna lui 2013. În locul Adunării Generale (sau al Conferinței Naționale), se prevede o organizare descentralizată a alegerilor, care au loc în fiecare Filială în parte, ocazie în care sunt alese Comitetele de Filială, Președinții lor și, unde e cazul, reprezentantul sau reprezentanții în CUSR, alții decât Președintele, precum și, într-o urnă separată, sigilată până la sfârșitul alegerilor din toate Filialele, Președintele USR. Voturile luate în calcul sunt cele exprimate de membrii titulari participanți și ele decid majoritatea, fără a fi necesar un anumit cvorum. Pot participa la reuniuni și membri stagiați, dar ei nu au drept de vot. Membrii care nu au achitat până la data ultimei reuniuni a Consiliului din 10 iunie cotizația pe 2012 sau/și pe anii anteriori sunt suspendați, conform Statutului: ei pot participa la Conferințe, dar fără drept de vot. Tot ca urmare a amendării Statutului, Consiliul și Comitetul au un alt algoritm de alcătuire, rezultat din descentralizare și din reducerea numărului de membri. Asociația de București a fost desființată ca o suprastructură care s-a dovedit inutilă, iar Secțiile ei (Poezie, Proză, Dramaturgie, Literatură pentru copii și tineret, Critică, Istorie literară și Eseu, Traduceri) au fost ridicate la rang de Filială. În fine, de asemenea ca remarcă generală, toate reuniunile organelor centrale de conducere s-au ținut în termenele statutare și toate deciziile au fost adoptate statutar, prin vot, în CUSR sau în CD, după caz. Există tendința unora din membrii USR de a acuza conducerea de lipsa transparenței. Absolut toate deciziile statutare adoptate au fost comunicate membrilor, pe site sau prin alte mijloace.

Nu același lucru se poate spune și în legătură cu unele Filiale. Am avut de obicei rare informații despre astfel de reuniuni, ca, de altfel, despre activitatea, proiectele sau programele susținute de Filiale. E vorba, mai cu seamă, de unele Filiale din București, în mare restanță cu strângerea cotizațiilor, nu în ultimul rând, din cauza funcționării greoaie a ASB, în condițiile unui număr foarte mare de membri, 1056 titulari și 50 stagiați (pe hârtie, din care doar jumătate se vor afla la Conferințele de alegeri, restul fiind suspendați tocmai pentru neplata cotizației pe unul sau pe mai mulți ani; există scriitori care nu și-au plătit niciodată după Revoluție cotizația, chiar și unii care au fost aleși la un moment dat în conducerea USR și au beneficiat de indemnizație și de toate drepturile convenite membrilor). Filialele din țară sunt aproape la zi cu strângerea cotizațiilor, în acest caz, lipsa de activitate a câtorva, din fericire foarte puține, explicându-se prin numărul prea mic de membri. Culpa revine Comitetelelor și Președinților. Situația ne obligă la un avertisment: participanții la alegeri vor trebui să fie mult mai atenți când propun sau votează candidați la funcțiile de conducere. Acestea nu sunt o onoare. Ele presupun interes, prezență, inițiativă, bătaie de cap. Starea precară a unor Filiale, cu un număr de membri cu mult peste norma statutară, dar fără activitate, se datorează pasivității Președinților lor, care s-au obișnuit să aștepte salvarea de la conducerea centrală, în condițiile în care se privează ei înșiși și nesiliți de nimeni de peste 50% din banii proveniți din cotizații. Faceți un calcul aritmetic simplu și veți constata câți bani rămân neîncasați și ce se poate realiza cu ei într-o Filială care are între 200 și 300 de membri, chiar dacă cotizația e doar de 100 de lei pe an iar pentru pensionari de 50 de lei. Pe de altă parte, ne simțim moralmente obligați să relevăm faptul că majoritatea Filialelor din țară, îndeosebi cele de la Cluj, Iași, Timișoara, Arad, Bacău, Sibiu, Craiova, Pitești, Brașov, Alba Iulia, Galați-Brăila au avut o activitate bogată, au atras fonduri însemnate de la forurile locale și chiar, a se vedea cazul Filialei Alba, au susținut financiar activități ale conducerii USR și ale revistelor centrale. Acestea le mulțumim pentru implicare. Din păcate, nu putem afirma același lucru despre Filiale care n-au avut practic nici o activitate, cum ar fi cele de la Constanța și Chișinău, spre a nu mai vorbi despre Filiala de la Tg.Mureș, ruptă în două, ai cărei

reprezentanți în CUSR sau în CD au fost absenți mai de fiecare dată, chiar și de la reuniuni foarte importante precum aceea din aprilie, în care a fost adoptat Statutul amendat, sau aceea din 10 iunie, în care a fost votat calendarul alegerilor din septembrie-octombrie. (La comisia de validare, dosarele au fost aduse de un membru binevoitor al Filialei, dar nu și al Comitetului, despre membrii căruia nu avem de mult timp nici o informație sigură.)

ACTIVITATE

Vom porni de la cele zece puncte prevăzute în Programul pe care l-am prezentat la Conferința Generală din toamna lui 2009 și vom încerca să vedem câte din obligațiile pe care ni le-am asumat atunci au fost respectate, câte nu și de ce.

1-2-3-4). Redefinirea raporturilor dintre USR și statul român. Determinarea instituțiilor statului de a-și asuma răspunderile care le revin în materie de cultură. Creșterea vizibilității scriitorului și literaturii în societate. Crearea de programe pentru străinătate.

Acest punct din programul de acum patru ani a fost realizat integral. Redefinirea raporturilor cu autoritățile a reprezentat din partea noastră o schimbare radicală de mentalitate și de atitudine. Revoluția din 1989 le-a creat celor mai mulți dintre noi iluzia că literatura, arta, cultura, în general, trebuie scoase de sub tutela statului. Libertatea de creație recent dobândită părea incompatibilă cu aservirea față de o autoritate în care continuam cu toții, în virtutea inerției, a o vedea pe aceea comunistă. Euforia post-decembristă odată trecută, ne-am dat seama că literatura are aproape la fel de mult de suferit în prezent de pe urma dezimplicării statului, pe cât a avut în trecut de pe urma intervenției lui abuzive. Economia de piață riscă să ucidă cultura, în condițiile în care criteriul valorii îi ia locul criteriul succesului. Literatura s-a aflat după 1989 într-o situație mai grea decât alte domenii culturale. Teatrele beneficiau și beneficiază de subvenții, cinematografia, așijderea, ca să nu mai vorbim de arhitectură (în pofida faptului că arhitecții, nu scriitorii, au dovedit cea mai rușinoasă conformare la politica regimului trecut, dovadă blocurile în care trăiesc trei sferturi din locuitorii orașelor țării!). În consecință, ne-am adresat guvernului Boc. Argumentul nostru a fost că, dacă patrimoniul este, pe bună dreptate, subvenționat de stat, nu există nici un motiv să nu fie subvenționată cultura vie, bunăoară, publicațiile literare: cultura vie de azi este patrimoniul de mâine. Primul ministru a înțeles argumentul și am făcut împreună cu guvernul un protocol prin care publicațiile culturale, majoritatea nerentabile într-o economie de piață, să fie subvenționate. Bani au venit, revistele au fost salvate. Să nu se creadă însă că lucrurile au mers de la sine. USR fiind un ONG independent, legea reglementează în modul cel mai strict, deseori birocratic, relațiile financiare cu guvernul. Am avut imense dificultăți de a stabili categoriile de cheltuieli eligibile. Cea mai mică cheltuială pe banii guvernului ne-a fost controlată la sânge. Reprezentanții ai guvernului au luat parte, cu discreție, desigur, la toate acțiunile USR presupunând fonduri guvernamentale. Vreau să vă spun că au existat momente când am vrut să restituim banii. Restricțiile impuse de legislația în vigoare ne-au pus în situația de a încasa ultimii bani în ultima zi a anului trecut. Nu putem reproșa nimic guvernelor succesive care ne-au sprijinit. Cu atât mai mult, cu cât nu ne-au cerut în schimb decât să respectăm legea. Dacă dăm în vileag acum aceste lucruri, este ca să vedeți că nu autoritățile ne-au creat greutăți, ci, nu o dată, unii dintre membrii USR. Amintiți-vă fabula lui Grigore Alexandrescu "Toporul și pădurea"! Trecem peste faptul că ne-au acuzat că suntem cerșetori la mâna guvernului, ca să spunem că cel mai important program al USR, păstrarea în viață a publicațiilor literare, nu s-ar fi realizat fără sprijinul acordat de guvernul Boc. Programul a fost continuat sub guvernul Ponta, într-o formă lărgită, care nu se mai limita la

reviste, și mai complexă. Toamna trecută, USR a avut numeroase manifestări subvenționate de guvern: lecturi publice, seri de literatură, Gala Poeziei de la Ateneul Român, Ziua Scriitorilor, în care au fost premiate mari personalități aflate la vârsta a treia, lansarea unui volum cuprinzând comunicări rostite la Colocviul Romanului de la Călimănești și Alba Iulia din 2012, o expoziție de portrete de scriitori, devenită permanentă, a fotografului Ion Cucu, pe care o puteți admira în noul sediu central, decernarea premiului "Cartea Anului" al "României literare", un work-shop consacrat condiției tânărului scriitor, proiecții de filme documentare și altele. Ministerul Culturii a subvenționat Premiile USR și, din 2010, programul legat de publicații. ICR a subvenționat o întâlnire a scriitorilor români cu publicul francez, la Lyon, în 2013. Consiliul Județean Alba și Primăria Alba Iulia au continuat să susțină material seria întâlnirilor, simpozioanelor și a altor manifestări, ca și revista "România literară". Primăria Sectorului 2 București sponsorizează de câțiva ani Premiile ASB, revista Luceafarul de dimineata și, din 2011, Turnirul de Poezie, care a avut loc în Grecia, Turcia și Ungaria. Toate acestea au contribuit la creșterea vizibilității scriitorului și a literaturii în societate. Și nu numai în țară. Primăria din Călimănești a donat USR un teren pentru construirea unei clădiri destinate conferințelor de tot felul. Încheiem acest capitol cu precizarea că ultimele case de pe lista celor aflate în administrarea USR, cea de la Sovata și cea de la Valea Vinului, au fost înapoiate prin hotărârea CUSR proprietarului de drept, Ministerul Culturii. Suntem informați că hotărârea de guvern care va consfinți restituirea va ieși în scurt timp. În ce ne privește, am decis să renunțăm la cele două Case. Nu înainte de a fi făcut mai multe drumuri până la ele, de a fi apelat la experți spre a vedea dacă pot fi repuse în folosință, și la oameni de afaceri pentru a le ceda în administrare. A fost evident că nu le mai puteam administra, atât din lipsa completă de interes a membrilor USR în folosirea lor, cât și pentru că cheltuielile de întreținere și de modernizare ne depășeau posibilitățile, ceea ce le condamna la degradare treptată și ireversibilă.. Fac parte dintr-o moștenire care mai mult ne-a creat probleme decât ne-a fost de folos. Și fiindcă a venit vorba de moșteniri, am vrea să vă punem la curent cu un fapt care ne dă bătaie de cap de o bună bucată de vreme. Am descoperit în câteva rânduri că, din cauza neglijenței (să nu-i spunem altfel!) conducerilor USR care ne-au precedat, am rămas datori administrației statului cu impozitul obligatoriu pe imobil (din motive lesne de înțeles, nu-l divulgăm, înainte de a încerca să găsim o formă de a plăti, care să nu trezească la viață niscai monștri), cu taxa legală pentru locurile de veci ale scriitorilor de la Cimitirul Bellu (am plătit-o în rate aproape toată, după ce am fost informați că nu mai avem acces la locurile cu pricina) și cu alte angarale cu care predecesorii noștri ne-au încărcat fără măcar să ne prevină.

Sectorul de relații externe al USR a colaborat strâns sau a fost membru în diverse asociații internaționale care se ocupă de drepturile de autor, de traduceri și, în general, de tot ce privește activitatea creatorilor, nu numai de literatură, firește, participând la reuniuni importante, unele organizate de USR în țară, altele în străinătate de asociațiile cu pricina, inclusiv în cadrul Comisiei Europene de la Bruxelles. În 2010 și 2011, au avut loc edițiile 9 și, respectiv, 10 ale Festivalului "Zile și Nopti de Literatură" de la Neptun, cu invitați și laureați de marcă din lume. Criza a pus capăt, din nefericire, Festivalului, ultimele două ediții trebuind să fie anulate. Dacă nu la anul, în 2015, s-ar putea să reluăm Festivalul, într-un nou format.

5). **Atragerea tinerilor scriitori. Susținerea colocviilor anuale ale tinerilor.**

Obligație îndeplinită doar pe jumătate. Colocviile tinerilor au continuat an de an, cu excepția lui 2013. Ele nu s-au arătat tocmai profitabile, din cauza existenței unor serioase divizări în sânul

generației 2000, ceea ce a condus la conflicte, unele neplăcute, între participanți. În URSS nu s-au înscris destui tineri, încât să putem vorbi de un succes al planului de atragere a noii generații, deși s-au înscris mai mulți decât înainte, unii fiind chiar aleși membri în diferitele jurii și comisii. Un lucru bun este că s-au împușinat atacurile tinerei generații la adresa URSS, dovadă a schimbării imaginii instituției noastre.

6). Susținerea acțiunilor Filialelor și determinarea lor să creeze evenimente culturale locale cu ecou public.

În marea lor majoritate, acțiunile din Filiale au avut sprijinul URSS, material sau de altă natură. Reprezentanți ai conducerii centrale au fost prezenți aproape în fiecare loc și împrejurare. Despre numărul și calitatea acțiunilor desfășurate în Filiale am vorbit ceva mai sus. O anumită inerție s-a remarcat în unele din Secțiile ASB care au lăsat totul pe seama ASB, suprastructură greu controlabilă, ceea ce ne-a condus la ideea desființării ei. Strângerea cotizațiilor în unele Secții a fost atât de neglijentă, încât avem în acest moment un număr apreciabil de membri suspendați, fără drept de vot. Cum am mai arătat, a existat o anumită pasivitate a Președinților și Comitetelor. Dar n-am vrea să se creadă că-i absolvim de orice răspundere pe răuplatnici. Avem colegi care consideră calitatea de membru drept o recunoaștere a valorii lor, răsplătită prin indemnizația de merit, în destule cazuri, care le conferă drepturi, dar îi scutește de obligații. Dacă nici amărâta de cotizație (aprox. 0,5% din indemnizația de merit!) nu și-o achită decât după telefoane și scrisori, ce pretenții să mai avem de la ei?

7 și 10). Stabilizarea financiară a URSS. Legea timbrului cultural. Indemnizația de merit. Suplimentul de pensie.

Nu bănuiam, când ne propuneam acum patru ani să stabilizăm financiar URSS, că va veni criza. Stabilizare voia să zică atunci garanția că o parte din buget (echivalentul cheltuielilor pe un an) se va afla depusă la bancă la finele lui decembrie a fiecărui an, disponibilă pentru eventuale "zile negre". Când au venit "zilele negre", depozitul a fost lichidat. De ce? Falimentul firmei care administra Cazinoul ne-a înghițit 393.000 euro, sumă egală cu bugetul URSS pe un an, adică exact acela economisit. Suma a provenit din amânarea, prin tot felul de tertipuri, plății chiriei vreme de cinci luni, din neachitarea de către firmă a cheltuielilor curente prevăzute în contract la gaz, apă, lumină și restul, la care s-au adăugat penalitățile legale datorate statului pentru impozite neplătite la timp. Am renegociat de câteva ori contractul cu SC Queens SRL și, apoi, cu firma care i-a preluat afacerile. În timp ce avocații noștri (altă cheltuială!) discutau cu avocații firmelor cu pricina iar noi semnam protocoale peste protocoale cu patronii succesivi (unul fiind, nici mai mult, nici mai puțin decât un fost ministru adjunct al Armatei din Israel!), pe neașteptate, ultima dintre aceste firme și-a declarat insolvența și a ieșit pe furiș din scenă. Consecințele au fost dramatice. Fără bani și cu Casa Vernescu sub administrație judiciară, trebuia să găsim rapid surse de venit ca să ne plătim datoriile la stat. O jumătate de an n-am putut reînchiria spațiul. Trebuie să vă spunem că tocmai obținusem de la Ministerul Culturii, care ne dăduse în folosință Casa Vernescu, dreptul de închiriere, neprevăzut în contractul inițial, care vorbea de parteneriat, ceea ce implicase în decursul timpului o mulțime de dificultăți legale. Mai mult, îi convinsesem pe cei doi miniștri aflați succesiv în funcție, care puseseră ochii pe Casa Vernescu ca sediu pentru minister, să renunțe la o idee care ar fi dus la imposibilitatea funcționării URSS. Deși aveam acum toate drepturile, administratorul judiciar nu ne-a permis

câteva luni nici măcar accesul în clădire. În schimb, am tot plătit datorii la stat, care nu s-a sfiit, de câte ori încasam bani din diverse surse, să ni-i confiște nici bine intrați în contul bancar al UR. Aceasta, fiindcă, se știe, nu poți primi bani de la stat dacă ai datorii la stat. Întreg programul nostru cu guvernul amenința să se ducă de râpă. Nu vreau să vă spun ce coșmar am trăit, colegii mei din conducere și cu mine. Reînchirierea a durat încă o jumătate de an și s-a făcut pe o sumă mai mică decât aceea negociată în 2007. Am izbutit să semnăm contractul în octombrie 2012, dar primii bani au intrat abia în februarie 2013. Chiria de la hotelul "Unique" de pe strada Bastiliei fusese diminuată și ea, cu acordul Consiliului, cu o treime, din cauza aceluiași dificultăți provocate de criză grupului hotelier care îl administrează. La acestea s-a adăugat faptul că modificarea legii taxei de timbru n-a fost posibilă din cauza brutalei intervenții în Parlament a unui grup de editori care s-au plâns demagogic că dau faliment dacă legea trece. Nici vorbă însă de faliment! Cei câțiva bani în plus (2%) pe exemplar erau suportați de cumpărători, nu de editori, și nu sporeau semnificativ prețul exemplarului: 40 de bani la 20 de lei, să zicem, nu puneau în primejdie vânzările și nici pe editor, care îi recupera. Proiectul modificat de câteva ori stă și azi la ușa Parlamentului. Întârzierea o datorăm și lipsei de cooperare a altor Uniuni de creatori din ANUC, mult mai puțin interesate de taxa de timbru decât UR. Nenumărate au fost întâlnirile cu colegii noștri din ANUC, care, cunoașteți expresia românească, ne-au pus bețe în roate. Ca să nu spun că textul proiectului de amendare a legii l-am redactat noi și juriștii noștri (alte costuri!). Ca un fel de colac de salvare, am notificat prin judecătoria editorilor rău platnici să vină la discuții și să beneficieze la rigoare de plata în tranșe a sumelor datorate. Am participat, colegii mei și cu mine, alături de un jurist și de directorul economico-financiar al UR, la numeroase astfel de discuții (una mai neplăcută decât alta) și am reușit să recuperăm o parte bună din sumele datorate. Au fost și editori pe care i-am dat în judecată. Unele procese sunt încă pe rol. Tertipurile la care au recurs unii editori ar merita să fie descrise, cu atât mai mult, cu cât printre ei se află membri ai UR. Jucând contra intereselor breslei, unora li s-ar potrivi articolul 9, aliniatul b din Statut, care prevede excluderea pentru "prejudicii materiale, morale și de imagine grave" aduse UR. Îi anunțăm că o vom face dacă nu-și vor schimba atitudinea. Concluzia ne trimite încă o dată la fabula lui Grigore Alexandrescu. În orice caz, nu înțelegem, decât ca probă de ignoranță, dacă nu de rea voință, afirmațiile unora că actuala conducere a UR n-a făcut nimic pentru valorificarea taxei de timbru.

Cu imense eforturi și cu un consum nervos permanent, am reușit să stabilizăm financiar UR la sfârșitul lui 2012. Ca să vă dați seama de gravitatea lucrurilor și de întârzierile birocratice de care am avut parte, e destul să vă spun că ne-am achitat datoriile și obligațiile, nu în ultimul rând față de membrii noștri, în seara zilei de 31 decembrie. Câteva ore mai târziu, anul financiar încheiat, banii ar fi reintrat la buget. Sunt recunoscător vicepreședintelui Gabriel Chifu și directoarei economice Stela Pahonțu care n-au avut nici Crăciun, nici Anul Nou, obligați să stea pe baricade. Ce am primit în schimb? Citiți "Cotidianul" sau diversele site-uri care ne-au împrôșcat cu noroi în toată această dramatică perioadă, inspirate de aceiași membri ai UR nemulțumiți de actuala conducere și care nu-și mai găseau cuvintele să ne spurce și să ne, da, blesteme.

8). Îmbunătățirea comunicării și site-ului. Transparență.

Se poate constata un oarecare progres în limpezirea și oportunitatea comunicării. Fără a fi faimos, site-ul UR e, în general, corect. N-am ascuns niciodată colegilor noștri ceea ce facem

sau ceea ce se întâmplă în UR. Din păcate, dorința noastră de transparență s-a izbit de neatenția, dezinteresul sau chiar reaua credință a unora, care au dat interpretări personale și neîntemeiate afirmațiilor sau deciziilor noastre. Nu demult, un răuvoitor scria în presă despre "afacerile" pe care conducerea actuală le-ar fi făcut când cu cedarea Casei Monteoru. Același ins lipsit de scrupule credea a deține informația senzațională că vrem să vindem sediul ASB de pe strada Nicolae Golescu, făcându-se a nu ști sau neștiind, ceea ce nu-l scuză, că sediul nu e proprietatea UR, care plătește chirie. Cât despre scoaterea la mezin a Vilei Scriitorilor de la Neptun, ce lămuriri am mai putea da? Mici ticăloșii, veți spune. Desigur. Dar care atârână greu în balanța tot mai înclinată a raporturilor noastre cu presa și cu site-urile de scandal. Ceea ce lipsește adesea din lumea pe care UR o reprezintă în ochii publicului este solidaritatea de breaslă. Câți dintre membrii UR au ripostat la josnicele atacuri? Nu ca să ne apere pe noi, cei din conducere, dar ca să apere imaginea breslei și, în definitiv, pe a lor înșiși. A existat și un caz fericit, recunosc: scrisoarea de protest semnată de peste 500 de scriitori provocată de calomniile, injuriile și amenințările pe care ni le-a adresat un individ certat cu legea, redactor-șef la o revistă clujeană și membru al UR. Excluderea lui din UR s-a făcut cu o singură abținere. Mă mânăncă limba s-o dezvălui! Mai ales după ce individul ne-a notificat printr-o casă de avocați că vrea să negociem amiabil reprimirea lui în UR și să retragem acuzațiile pe care i le-am adus. Noi lui? Nu cumva, el nouă?

9). Nu mai e de actualitate. Răspuns parțial în capitolul de **Generalități**, cu referire la Statut.

ÎNCHEIERE. MULȚUMIRI.

Sper din toată inima că istoria nu se repetă. Cu atât mai puțin în formă de farsă. Anii 2009-2013 vor rămâne în viața UR și în memoria noastră ca ani negri. Dar și ca o dovadă că, atunci când există voință și oameni cinștiți, competenți și devotați, pot fi depășite crizele cele mai grave. Sunt încredințat că știți cine a făcut parte din echipa de conducere a UR pe care ați ales-o cu patru ani în urmă și care a salvat corabia de la un naufragiu anunțat. Le mulțumesc lui Varujan Vosganian, lui Gabriel Chifu, Irinei Horea și Stelei Pahonțu pentru tot ce au făcut, uneori cu sacrificii de care nu mulți sunt capabili. Le mulțumesc colegilor din Consiliu și din Comitetul Director, împreună cu care am luat decizii importante și nu totdeauna ușoare. Le mulțumesc, nu în ultimul rând, acelor oameni, puțin sau deloc cunoscuți de către cei mai mulți dintre dv., care ne-au stat alături la bine, dar și la rău, cu salariile diminuate, când nu, pur și simplu neplătiți, muncind fără să crâcnească, uneori până seara târziu, sâmbăta și duminica, la nevoie, cu un devotament tot mai rar în zilele noastre. Vă mulțumesc dv., participanți la Conferințele de alegeri de pe tot cuprinsul țării, pentru că îmi dați sentimentul reconfortant că sunteți interesați de soarta breslei noastre și a cărții de literatură în general, fără de care am fi cu toții mai săraci spiritual.

Nicolae MANOLESCU